

mnogobrojne tužbalice čuvenih junaka. Mada s tim u vezi ne pominje ni jednu tragediju“, navodi Kaufman. Iz tog razloga, jasnije je zbog čega Platon osuđuje pesnike tragičare svoje epohe, smatrajući podražavanje čulne predmetnosti pre svega *ontološki* neprimerenim, a tek potom nedostatnim prema različitim funkcijama koje ono ima u celokupnoj stvarnosti: „Pesnik tragičar je podražavalac, te je stoga, kao i svi ostali podražavaoci, trostruko udaljen od prestola istine.

U tom smislu, Platon smatra da bi se *onaj koji je u stanju da stvara oboje* (i realnu stvar i njenu kopiju) uvek pre odlučio da stvori realnu stvar. Isto tako – više će žudeti da bude junak, nego pesnik koji je tog junaka opevao. Ovo se čak može dovesti u vezu sa Ničeovom tezom da „Jedan Homer ne bi mogao stvoriti nikakvog Ahila, jedan Gete nikakvog Fausta, da je Homer bio Ahil, ili Gete Faust. Savršen i potpun umetnik je za sva vremena odvojen od "realnog", stvarnog; s druge strane, razumljivo je što ponekad može do očajanja da bude umoran od te večite "nerealnosti" i lažnosti svoga unutrašnjeg života — i što tada pokušava da zahvatom prodre u ono što mu je upravo najviše zabranjeno, da *bude* stvaran.“, smatra Niče u "Genealogiji morala".

Hegelova poznata teza o *kraju umetnosti* pokazuje kako je umetnost prestala da bude najviša forma duha, što je bila u antičko doba. Ova teza najjasnije se može objasniti iz obrazloženja koje Hegel daje: *Takvo je vreme ovo naše. Možemo se nadati da će se umetnost sve više uzdizati i usavršavati, ali njena je forma prestala da bude najviša potreba duha. Možemo mi grčke kipove smatrati savršenima, a boga Oca, Hrista i Mariju kao dostojno i savršeno prikazane – ništa nam to ne pomaže, jer mi svoje koleno više ne savijamo.* Ovo ujedno znači da se mora postaviti pitanje da li je uopšte moguća interpretacija kritike jednog filozofa, čije doba jeste doba u kojem je umetnost najviša forma duha, iz perspektive savremenog recipijenta, koji pod terminom umetnosti nužno poima jednu od formi duha, koja ima svoju funkciju i granice.

Čitalac iz 21. veka, koji se divi grčkim kipovima, ali "svoje koleno više ne savija" pred njima, neće moći da izbegne determinisanje umetnosti prema sopstvenom ključu, a taj ključ se ogleda u redukciji onog beskonačnog na konačne i savladive segmente - iz tog razloga, Platonov stav o mimetičkim pesnicima smatraće se njegovim stavom o umetnosti uopšte. „Za nas umetnost ne važi više kao najviši način u kojem se ostvaruje istina“, „pa i kod Grka se snažno već Platon protivstavio bogovima Homera i Hesioda“, kod Grka je umetnost ipak „najviša forma u kojoj je narod sebi predstavljao bogove i saznavao istinu.

Zato su grčki pesnici i umetnici bili tvorci njihovih bogova, to jest umetnici su narodu dali određenu predstavu o ponašanju, životu i delovanju božanskog, dakle određeni sadržaj religije. I to nisu učinili tako da su ove predstave i učenja postojala već *pre* poezije na apstraktan način